

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 31 af Ingerlise Koefoed (SF) og Lone Dybkjær (RV) (se foran).

Følgende forslag var taget tilbage og bortfaldet:

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 29 af Pia Kjærsgaard (FP) (se foran).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 140:

Forslag til lov om ændring af lov om bestyrelsen af Københavns Havnevæsen. (Medarbejderrepræsentation).

Af Elisabeth Bruun Olesen (VS) m.fl.
(Fremsat 13/1 87).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

Forslaget går ud på, at loven om bestyrelsen af Københavns Havnevæsen ændres, således at havnebestyrelsens medlemstal forøges fra 16 til 18. De to yderligere medlemmer skal vælges af medarbejderne ved Københavns Havnevæsen. Disse to medlemmer skal vælges efter de herom i lov om aktieselskaber fastsatte regler.

Må jeg straks sige, at jeg kan tilslutte mig realiteten i lovforslaget. Jeg mener også, at tiden er kommet til at formalisere reglerne om medarbejdernes repræsentation i havnebestyrelsen. Når jeg bruger ordet »formalisere«, er grunden naturligvis den, at medarbejderne allerede reelt er repræsenteret i havnebestyrelsen, men uden formel stemmeret. Det er sjældent, en afstemning foretages, og dermed er den praktiske betydning af lovforslaget ikke særlig stor.

Men som sagt: jeg er enig i, at loven bør ændres på en sådan måde, at de to medarbejderrepræsentanter får formel status som ordinære medlemmer med stemmeret.

Når jeg alligevel ikke synes, det er syndelig hensigtsmæssigt at ændre loven om besty-

relsen af Københavns Havnevæsen lige på nuværende tidspunkt og på den foreslåede måde, er grunden den, at tiden efter min opfattelse er inde til en mere almindelig gennemgang af denne lov.

Det er jo en gammel lovgivning, vi har med at gøre; den er fra 1913 med ændring i 1924. Jeg vil ikke påstå, at der er et påtrængende behov for en revision af den, men når vi, som forslagsstillerne ønsker det, nu alligevel skal ændre havnebestyrelsens sammensætning på ét punkt, synes jeg nok, at vi samtidig burde se på, om sammensætningen i det hele taget kunne være mere tidssvarende.

Ved forslaget kommer medlemstallet op på 18. Det er i mine øjne et stort tal for et styrende organ af denne art. I stedet for at forhøje medlemstallet synes jeg det rigtige ville være at reducere det, men naturligvis stadig med plads til en medarbejderrepræsentation.

Forslagsstillerne er i bemærkningerne til lovforslaget inde på en revision af loven som helhed. Jeg kan hertil sige, at min plan, helt uafhængigt af dette lovforslag, er at få styrelsesloven revideret fuldstændig. Der er mange forhold, der har ændret sig, siden denne lovgivning blev gennemført. Godstrafikken og det trafikale mønster i det hele taget har undergået store forandringer, og den position, som Københavns Havn engang havde som landets centrale havn, har den, som alle ved, ikke længere.

I 1976 fik vi som bekendt en lov om trafikhavne. Den tilnærmede i betydelig udstrækning reglerne for Københavns Havn til de for andre offentligt styrede havne gældende regler. Der meldte sig imidlertid under behandlingen af forslaget til trafikhavneloven fra en betydelig del af Folketingets medlemmer et ønske om at gå videre ad den vej, når lejlighed måtte byde sig. Den lejlighed er vel ved at være kommet nu, da vi ad lovgivningens vej bør skaffe medarbejderne formel repræsentation i havnebestyrelsen. Med andre ord: mit forslag er, at loven om bestyrelsen af Københavns Havnevæsen tages op til revision i det hele taget. Jeg mener, der vil kunne foreligge et lovforslag i næste folketingssamling, og større hast har det vel heller ikke med at få denne formelle medarbejderrepræsentation og sagen deromkring bragt i orden.

Ændres loven i denne samling alene i henseende til medarbejderrepræsentationen, sy-

[Ministeren for offentlige arbejder]

nes jeg ikke, at jeg i næste folketingssamling kan fremsætte et nyt lovforslag om Københavns Havn. Sagen er ikke så presserende, at Folketinget bør belastes med samme lov i to samlinger i træk.

Min anbefaling er derfor, at det foreliggende lovforslag ikke fremmes, men at jeg arbejder hen imod i næste samling at fremsætte et lovforslag om revision af bestemmelserne om Københavns Havns styre.

En vedtagelse af det foreliggende lovforslag i denne samling vil efter min mening forhale en fuldstændig revision af den generelle lovgivning på området.

Men for at gentage, hvad jeg sagde indledningsvis: lovforslagets realitet er jeg enig i.

Joanna Rønn (S):

Socialdemokratiet kan også tilslutte sig, at medarbejderne skal repræsenteres med stemmeret; det er helt i overensstemmelse med vores opfattelse af demokrati. Vi mener imidlertid, at reglerne om medarbejderrepræsentation i aktieselskabsbestyrelser skal følges fuldt ud, også når det drejer sig om antallet af medarbejderrepræsentanter, så det kunne ministeren måske tage med ind i sit forslag.

Arentoft (KF):

Det Konservative Folkeparti er også enig i, at medarbejderrepræsentanterne bør have stemmeret, og det er man også i havnebestyrelsen selv. Jeg kan huske, da man fik medarbejderrepræsentanter i 1978, da var jeg selv medlem af havnebestyrelsen – det var jeg fra 1974 til 1980 – og jeg kan ligeledes huske, at i de 6 år blev der overhovedet ikke foretaget nogen afstemning, så det er altså ikke strengt nødvendigt, at de har denne stemmeret.

Forslagsstillerne siger i bemærkningerne til lovforslaget bl.a.: »VS mener, at der er behov for at tage hele lovgivningen om Københavns Havn op til vurdering. Havnens specielle status som selvejende institution er ikke særlig hensigtsmæssig, eksempelvis i forhold til den fysiske planlægning i Københavns Kommune.«

Hertil vil jeg først lige sige, at Københavns Kommune er repræsenteret med to medlemmer, bl.a. overborgmesteren i København, så der er altså den snævraste kontakt mellem havnebestyrelsen og bystyret.

Men når forslagsstillerne mener, at man skal tage hele loven om Københavns Havn, som jo er fra 1913, som ministeren nævnte det, op til revision, er det bl.a., for at man kan diskutere antallet af medlemmer og eventuelt en ændret sammensætning af havnebestyrelsen, og dér kommer så også spørgsmålet om medarbejderrepræsentanter. Der er ingen tvivl om, at der skal være medarbejderrepræsentanter, og at de skal have stemmeret. Derfor er jeg enig med ministeren i, at denne sag ikke skal behandles nu, men at man i næste samling tager hele loven om Københavns Havn op og dermed også bestemmelserne om medarbejderrepræsentanterne og deres stemmeret.

Svend Heiselberg (V):

Venstre kan tilslutte sig de synspunkter, som ministeren har givet udtryk for, og hermed er også sagt, at vi må sige nej til lovforslaget.

Skal loven op til revision, som ministeren har givet udtryk for, er det selvfølgelig rimeligt, at vi ser på, at medarbejderne får stemmeret i bestyrelsen – og det ser vi meget positivt på – men man kan godt spørge, om det vil være fornuftigt og rimeligt, at bestyrelsen skal op på 18 medlemmer. Vi kan vel roligt sige uden at genere ret mange, at aktiviteterne i Københavns Havn ikke står i et rimeligt forhold til de mange medlemmer, der er. Man kan jo gå over på Vestkysten og se, hvordan aktiviteterne skal være med få medlemmer.

Ole Henriksen (SF):

Alle er jo enige om, at det er rimeligt, at man får denne fulgyldige medarbejderrepræsentation i havnebestyrelsen, og det er SF selvfølgelig også. Diskussionen går så på, om det – trods alle de gode viljer, der bliver lagt for dagen her – skal afvente en mere dybtgående revision af loven.

Nu er det sådan, at en lang række love er til behandling hvert eneste år, og de samme love bliver også ændret i ganske betydelig grad, så jeg kan ikke se, at det vil være særlig omstændeligt at gennemføre dette lovforslag i den form, hvori det foreligger. At man måske i udvalget kunne lande på at få yderligere en medarbejderrepræsentant i henhold til A/S-loven, som ønsket af Socialdemokra-

[Ole Henriksen]

tiet, kunne da også godt tænkes, så jeg synes, man skal arbejde positivt for, at dette forslag bliver gennemført, og ikke kun afvente en større revision. Vi har jo ingen garanti for, at denne revision kommer, og vi mener ikke, vi kan nøjes med, at de gode viljer er til stede, når man fremsætter et forslag; man må også sigte på, at forslaget bliver gennemført.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Det Radikale Venstre er positivt stemt over for lovforslaget.

Arne Melchior (CD):

Jeg vil gerne ankre op tæt ved ministerens båd i denne sag. Jeg synes afgjort, at medarbejdernes repræsentanter skal have stemmeret i bestyrelsen, men efter det oplyste er det ikke vigtigt, om det gennemføres i dette folketingsår eller i det næste. Når vi er enige om princippet, tror jeg også, at dette vil tilfredsstille både forslagsstillerne og medarbejderne, og vi glæder os til at se ministerens lovforslag på bordet.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkeparti kan fortsætte de positive tilkendegivelser over for intentionerne i forslaget. Vi bakker helt op bag ministerens tale, og jeg synes godt, vi kan gå ud fra, at når ministeren har sagt det officielt her, er der ingen vej uden om, at der må komme et lovforslag.

Men jeg synes alligevel, det er godt, vi har dette forslag nu, for det giver mulighed for en positiv udvalgsbehandling, hvorunder vi kan få opklaret nogle ting, der måske gør, at et lovforslag kan gå hurtigere igennem i næste samling.

Dohrmann (FP):

Fremskridtspartiet har aldrig fået nogen henvendelse fra medarbejderne ved Københavns Havnevæsen om, at de ønsker at blive repræsenteret.

Vi synes, at indtil der foreligger lidt bedre dokumentation for ønsket, også fra medarbejderne, må de nøjes med den observatørstatus, de har i dag.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg skal indledningsvis takke alle på nær Fremskridtspartiet for den meget positive

velvilje og alle de smukke ord om intentionerne.

Jeg vil takke ministeren for hans tilslutning til realiteten i forslaget, som det blev udtrykt, og for, at man vil formalisere det, der i virkeligheden sker i bestyrelsen i dag, nemlig at man er til stede, men uden formel stemmeret. Ministeren mente ikke, at forslaget havde den store praktiske betydning i hverdagen, men medarbejderne mener, at det har stor praktisk betydning, at de har stemmeret, og det er derfor, de har ønsket at få den.

Der er et gammelt ord, der siger, at én fugl i hånden er bedre end ti på taget, og al den positive velvilje, der er, synes jeg skal bruges til her og nu at få ændret lovgivningen.

Jeg er enig i, at man i al almindelighed burde have lovgivningen op til revision, men jeg kan overhovedet ikke forstå ministerens argumentation om, at en vedtagelse af vores forslag her og nu skulle forhale revisionen i almindelighed. Hvordan hænger de to ting sammen? Man kan glimrende vedtage det her i denne samling og i næste samling vedtage en langt mere omfattende revision af hele lovkomplekset. De to ting står altså ikke i modsætning til hinanden.

Men så vidt jeg kunne tælle, var der noget, der lignede et flertal, der ikke kun havde en positiv velvilje, men også en positiv holdning til handling i denne sag, som for så vidt er en ret banal sag, så banal, at ministeren eller den foregående minister eller den foregående minister igen for længst burde have ordnet det. Man har jo i ord været enige om, at det burde være sket for mange år siden, og i bestyrelsen er man også enig om, at det burde være sket; derfor synes jeg, at man nu skal gøre noget ved det i stedet for bare at snakke om det. Og jeg opfatter da også ministerens ord som udtryk for en holdning, der er meget positiv.

Arentoft (KF):

Lige til fru Elisabeth Bruun Olesen: hvis man skal revidere alle reglerne for bestyrelsens sammensætning i Københavns Havn, kan det godt være, at man kommer ned på et mindre antal, f.eks. 7 eller 9, så der kun bliver plads til én medarbejderrepræsentant med stemmeret, og så vil det være dumt at

[Arentoft]

vedtage to medarbejderrepræsentanter i dag med stemmeret. Det duer ikke. Det er en af motiveringerne for, at man udsætter det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til udvalget om offentlige arbejder. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 82:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af hyrevognschauffører.

Af Erenbjerg (S) m.fl.
(Fremsat 14/1 87).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

Beslutningsforslaget om sikring af hyrevognschauffører pålægger regeringen at fremsætte lovforslag om installation af nødtast i alle hyrevogne samt iværksættelse af et uddannelsesprogram for udøvere af hyrevognserhvervet.

Jeg vil gerne indledningsvis understrege, at jeg fuldt ud kan støtte formålet med forslaget, nemlig øget sikkerhed for vognmænd og chauffører i hyrevognserhvervet.

Volden mod hyrevognserhvervets udøvere har været genstand for en del presseomtale i løbet af 1986 og så sandelig også i årene forud for 1986. Der synes at være opstået den opfattelse, at volden har været stærkt stigen- de gennem de senere år og navnlig i det storkøbenhavnske område, hvor 60-65 pct. af al taxikørsel i Danmark jo finder sted.

I en besvarelse af 21. november 1985 af en række spørgsmål fra udvalget om offentlige

arbejder vedrørende forbedring af sikkerheden for de mennesker, der er udøvere af hyrevognserhvervet, blev det af min forgænger oplyst, at der foretages ca. 25 millioner ture pr. år i Storkøbenhavn. Ifølge oplysninger fra Københavns Politi blev der i 1984 registreret i alt sammenlagt 76 tilfælde af trusler, voldsom adfærd samt vold mod hyrevognschauffører. I 1985 og 1986 blev der i hvert af årene tilsvarende registreret i alt 73 tilfælde.

Der kan således ikke på baggrund af disse taloplysninger fra politiet konstateres nogen stigning i volden gennem de senere år.

Forslagsstillerne anfører i bemærkningerne til forslaget, at der i første kvartal af 1986 blev registreret 248 nødopkald fra hyrevognschauffører til bestillingskontorer, men heraf udgør sager vedrørende betalingsproblemer hovedparten.

Jeg nævner ikke disse tal for at bagatellisere problemerne inden for erhvervet, men alene for at give et billede af problemets omfang, fordi jeg selvfølgelig er enig i, at hyrevognschauffører som alle andre borgere skal beskyttes mod vold, i det omfang det overhovedet er muligt. Det er i denne forbindelse vigtigt, således som forslagsstillerne er inde på, at domstolene idømmer tilstrækkelig alvorlige straffe for disse overfald. Justitsministeriet har om dette spørgsmål oplyst, at der efter nyere domstolspraksis synes at være en tendens til at skærpe sanktionerne for overfald på chauffører, således at gerningsmændene idømmes hårdere straffe end for almindelig udøvet vold.

Vedrørende beslutningsforslagets punkt 1 om en nødtast er det i bemærkningerne til forslaget fremhævet, at det signal, der udsendes ved brug af nødtasten, skal være af en sådan karakter, at man på en skærm eller ved pejling straks kan lokalisere den nødstedte hyrevogn. Jeg er enig i, at et alarmsystem skal kunne fungere således, at det er muligt at finde frem til hyrevognen med det samme. I modsat fald vil systemet selvsagt ikke have nogen større effekt.

I de systemer, som ministeriet og politiet har kendskab til, er lokaliseringen af en vogn imidlertid behæftet med en usikkerhedsmargen på mellem 50 og 200 m. De eksisterende systemer er tillige også ret kostbare. Jeg vil derfor være betænkelig ved at pålægge ejerne af samtlige ca. 6.000 hyrevogne i landet at